Din viața organizației noastre

Legătura permanentă cu terenul mijloc eficace de îmbunătățirea muncii

Activitatea consiliilor orășenești, raionale și regionale U.C.F.S. cunoaște în ultima perioadă de timp un ritm tot mai intens. Pregătirea sezonului în aer liber, în care un deosebit accent se pune pe creșterea numărului competițiilor de mase, consolidarea organizatorică a asociațiilor sportive, înființarea de noi asociații, îndeosebi în mediul sătesc, creșterea numărului de membri ai U.C.F.S. — iată numai cîteva dintre problemele care stau în fața organelor U.C.F.S.

Rezolvarea la timp și în bune condițiuni a acestor sarcini este strîns legată de organizarea judicioasă a activității, de cuprinderea în planul de muncă a celor mai actuale și importante probleme ale mișcării sportive din orașul, raionul sau regiunea respectivă. Alcătuirea unui plan de muncă cuprinzător și actual este însă condiționată de o permanentă și vie legătură cu terenul. Exemplul unor consilii regionale este cît se poate de grăitor în această privință. Astfel, consiliile regionale U.C.F.S. Cluj și Brașov au menținut un contact viu cu asociațiile sportive din aceste două regiuni. In afară de organizarea la nivelul raioanelor și orașelor a „zilei președinților" în cadrul cărora președinții consiliilor asociațiilor sportive fac scurte informări ceea ce constituie în același timp și un bun schimb de experiență în aceste regiuni au fost găsite și alte forme pentru ca activul consiliului regional să fie la curent cu toate problemele mișcării sportive din regiune. Demnă de subliniat în această direcție este inițiativa consiliului regional Brașov care, în colaborare cu Sfatul popular regional și cu Comitetul regional U.T.M., folosește un mare număr de activiști care merg pe teren, în vederea informării și a îndrumării asociațiilor sportive. Pentru că nu trebuie să uităm că legătura permanentă cu terenul nu înseamnă numai informare, ci și îndrumare și control.

Acest aspect are un caracter deosebit de important în acțiunea de consolidare organizatorică a asociațiilor sportive. Fără sprijinul, fără îndrumarea și controlul activului din cadrul consiliilor U.C.F.S., asociațiile sportive nu pot asigura continua dezvoltare a activității sportive în cele mai bune condițiuni. Sînt numeroase exemplele care arată unde poate duce lipsa controlului și a îndrumării în munca consiliilor asociațiilor sportive. Pînă nu de mult în unele raioane din regiunea București asociațiile sportive nu erau vizitate lungi perioade de timp de activiștii consiliilor raionale. Așa se explică de ce raioanele Răcari, Drăgănești și altele au rămas în urmă, activitatea sportivă fiind și acum deficitară acolo sub multe aspecte.

Din păcate, în ceea ce privește legătura cu terenul, „exemplul" despre care am vorbit mai sus nu este izolat. In cadrul multora dintre consiliile regionale, raionale sau orășenești se mai manifestă încă tendința de a se minimaliza importanța menținerii unei legături strînse cu terenul, atît pentru a se realiza o informare operativă a organelor U.C.F.S. respective, cît și pentru a se duce o muncă susținută de îndrumare și control. In regiunile Argeș, Mureș-Autonomă Maghiară, Crișana Hunedoara, Oltenia există încă obiceiul de a se rezolva majoritatea problemelor din birou, cu ajutorul telefonului, deplasările pe teren ale activiștilor efectuîndu-se numai în cazuri speciale sau doar pentru a se îndeplini anumite sarcini. Unii activiști sportivi care merg pe teren rezolvă de cele mai multe ori în pripă problemele pentru care au venit, dînd cîteva indicații în fugă și adunînd cifrele sau datele care le sînt puse la dispoziție, fără să se mai preocupe de o controlare a activității, de o verificare a situației prezentate. Rezolvarea „rapidă" a sarcinilor pe teren este tocmai o consecință a felului superficial în care este privită, în general, problema legăturii cu terenul, cu asociațiile sportive — ale căror consilii așteaptă nu numai vizite între două trenuri sau între două curse, ci o analiză temeinică a muncii lor, un sprijin în vederea eliminării lipsurilor sau o îndrumare cu privire la orientarea activității pe viitor.

O bună parte din lipsurile care mai dăinuie astăzi în munca unor organe U.C.F.S. își au origina în organizarea defectuoasă a legăturii cu terenul, cu viața sportivă care pulsează în întreprinderile, instituțiile sau satele țării noastre. Privind cu mai multă atenție și seriozitate această problemă, activul consiliilor U.C.F.S. va contribui în mod cert la îmbunătățirea continuă a muncii din cadrul consiliilor asociațiilor sportive, la creșterea și dezvoltarea activității sportive.

ANCHETA NOASTRĂ: Cum pregătim schimbul de mîine

„Laboratorul săritorilor cu prăjina"

Este minunat să vezi mii și mii de tineri care își dau astăzi întîlnire pe stadioane, că se pregătesc cu sîrguință și participă cu entuziasm în întreceri. Dar și mai minunat este să te numeri printre cei care răspund de educarea și de pregătirea tineretului nostru în vederea obținerii unor performanțe de o valoare cît mai ridicată. Și eu sînt unul dintre aceștia și în rîndurile ce urmează mă voi strădui să împărtășesc cîteva din „tainele" muncii desfășurate de mine cu tinerii săritori cu prăjina.

Mă voi axa, în principal, pe factorii de seamă care stau la baza rezultatelor obținute. După părerea mea, aceștia sînt:

1. BUNA ORGANIZARE A PROCESULUI DE INSTRUIRE-ANTRENAMENT. Incă din primul meu an de activitate (1957) am căutat să depun o muncă de calitate printr-o bună organizare în toate domeniile; începînd cu depistarea elementelor și terminînd, cum e firesc, cu pregătirea lor. Recrutarea elementelor pentru săritura cu prăjina am făcut-o pe baza concursurilor pe clase, interclase și pe școală. Zilele de „concurs" au fost stabilite de comun acord cu profesorii de educație fizică ai diverselor școli din Capitală. Punctul forte, dacă îl pot numi astfel, în activitatea mea, l-a constituit împărțirea pe grupe a elevilor selecționați. In zilele de luni și joi efectuez ore de instruire cu toți elevii selecționați. Baza pregătirii la această grupă este dezvoltarea multilaterală și în special formarea deprinderilor necesare săritorului cu prăjina. Marțea și vinerea lucrez cu cei care dovedesc că sînt cei mai buni din grupele de luni și joi. Pe măsură ce un elev se arată în progres, l-am scos din primele grupe și l-am chemat la antrenamentele de marți și vineri cînd, avînd în grupă un număr mai redus de atleți, puteam lucra cu un randament sporit, insistînd pe specializare.

2. O SELECȚIE RIGUROASĂ. Fără aceasta este ca și imposibilă munca de perspectivă și pregătirea... recordmanilor de mîine. Această selecție trebuie realizată pe baze științifice. Succesul va fi atunci mai mare și vom avea garanția succesului muncii de perspectivă. Acest lucru eu nu l-am aplicat însă de la începutul activității mele, fiindcă îmi lipsea experiența necesară. Din acest motiv, în prezent nu lucrez decît cu un număr restrîns de săritori, ce e drept de valori ridicate și apropiate. In decursul anilor mulți dintre elevi progresînd mai greu din lipsa calităților fizice, nu au ținut pasul cu ceilalți și s-au retras din activitatea de performanță. Abia din anul 1960, în urma discuțiilor purtate cu antrenorii din Uniunea Sovietică, Cehoslovacia, Polonia, Ungaria etc. și a învățămintelor acumulate la J.O. de la Roma, am căutat să mă orientez cu totul altfel în recrutarea tinerelor elemente pentru săritura cu prăjina. „Laboratorul săritorilor cu prăjina", cum a denumit cineva în glumă grupa elevilor mei, se îmbogățește acum cu noi elemente și cu noi... recorduri. La aceasta a contribuit ajutorul deosebit pe care ni l-a dat tov. Ștefan Bujor, profesor la școala medie nr. 32. care arată o deosebită preocupare pentru atletism și care m-a ajutat în recrutarea elevilor pentru această probă.

3. PREGĂTIREA ȘTIINȚIFICĂ. La baza acestei pregătiri stau principiile: a). Crearea unei baze sănătoase a pregătirii fizice generale; b). Insușirea tehnicii cîtorva probe atletice; c). Obținerea de rezultate cît mai bune în concursurile de poliatlon; d). Trecerea normelor de pregătire fizică generală; e). Obținerea de rezultate mereu mai bune la săritura cu prăjina; f). Lucru pe bază de cercetare științifică.

Pentru documentarea acestor principii voi da unele exemple care vor oglindi felul cum au fost traduse ele în practică. Astfel: PETRE ASTAFEI (născut 1942) a început să practice atletismul la 1 noiembrie 1957. In prezent are următoarele performanțe: trageri în brațe la bară 17; flotări în brațe — 40; 100 m — 11,5; lungime — 6,65; 110 m.g. — 15,5; hexatlon — 3521 p (record de juniori al R.P.R.); prăjină — 4,20 (record de juniori al R.P.R.).

AFANASIE SAVIN (născut 1942) practică atletismul de la aceeași dată. Trageri în brațe — 13; flotări în brațe — 33; săritura în înălțime — 1,83; hexatlon — 3514; prăjină — 4,10 m.

EUGEN SIMIONESCU (născut 1943) practică atletismul de la 1 octombrie 1958. Trageri în brațe — 15; flotări — 34; 100 m — 11,7; triplu salt — 13,32 m; înălțime — 1,75 m; prăjină — 4 m.

In pregătirea efectuată cu elevii mei pentru sezonul 1961 un rol de seamă l-au avut învățămintele căpătate în urma schimbului de experiență cu antrenorii sovietici (decembrie 1960). Deși acest lucru ar părea curios, întrucît Vladimir Popov este specialist în lungime și la triplu, totuși de la el am învățat secretul obținerii performanțelor înalte la... prăjină. De la el am cules sumedenie de învățăminte foarte prețioase pe care le-am adaptat la săritura cu prăjina. In felul acesta, traducîndu-le în practică, fiecare membru al grupei noastre a reușit să-și stabilească recordul personal chiar de la primele concursuri din acest an.

4. SPECIALIZAREA INTR-O SINGURĂ PROBĂ. Poate că dacă nu simțeam personal amărăciunea înfrîngerii în diferite concursuri internaționale nu m-aș fi dedicat cu trup și suflet acestei probe.

Dar chiar de la începutul activității mele de profesor gîndurile s-au îndreptat spre creșterea de juniori care să șteargă, prin rezultatele lor, performanțele sub orice critică realizate la această probă de juniorii noștri, pînă în anul 1958. Pînă acum am satisfacția că am reușit să fac acest lucru. Și voi continua cu și mai multă dîrzenie.

Pînă în prezent am încercat la această probă peste 150 de elevi din care am selecționat circa 30 și pe care i-am împărțit pe diferite grupe de pregătire. Dintre aceștia mi-a rămas un număr destul de mic cu care lucrez în prezent, dar numărul acestora va crește curînd în urma unor viitoare recrutări de noi elevi. Nu mi-a fost ușor să mă angajez să obțin cu elevii mei primele șase performanțe pe țară la ambele categorii de juniori și să ridic anual noi săritori de peste 4 m. Nu este cîtuși de puțin un lucru ușor, dar l-am făcut convins fiind că specializîndu-mă exclusiv în proba de săritură cu prăjina, voi putea realiza acest angajament.

Am convingerea că dacă și alți colegi ai mei vor găsi entuziasmul necesar pentru a se dedica în întregime specializării într-o singură probă a atletismului, sportul nostru nu va avea decît de cîștigat. Și ei de asemenea!...

Prof. DUMITRU GÎRLEANU

Peștișorul de aur... de la Caracal

FOILETON

Tovarășul Ilie Busuioc „prinsese" în ziua aceea cîteva ceasuri libere și ca orice om fără treburi pornise agale pe aleile parcului, cuprins de vraja zilei de primăvară. Privea încîntat în juru-i și umplîndu-și plămînii cu aerul înobilat de feluritele miresme ale florilor parcului, încerca un profund sentiment de mulțumire. Deh! Intr-un anumit chip contribuise și el la crearea acestor minunății. Este doar directorul I.G.O. (Intreprinderea de Gospodărie Orășenească) și parcul cu toate ale lui „cade în sarcina" I.G.O.-ului.

După ce mai rătăci o vreme pe alei, se îndreptă încet spre lacul Obogeanu. Ocoli locul unde fusese „moara părăsită" și în cîteva minute ajunse pe celălalt mal. Covorul de iarbă îl îndemna la un pic de răgaz „la orizontală". Zis și făcut. Cu mîinile sub cap, tovarășul Ilie Busuioc visa cu ochii deschiși. Dinspre viile de pe deal, zefirul aducea parfum de liliac. Deasupra lacului se ridicau ghemuri de ceață străvezie. Deodată... Deodată, dintr-un astfel de ghem se întrupă făptura diafană a unei fete neasemuit de frumoase. Călca ușor peste ape, îndreptîndu-se spre tovarășul Ilie Busuioc.

— O zînă! — își zise acesta așteptînd înmărmurit.

Minunea veni spre dînsul cu palma stîngă întinsă. Pe o frunză de nufăr strălucea un peștișor de aur. Ajungînd la malul lacului, zîna se adresă directorului I.G.O. cu un glas atît de suav încît acestuia i se tăie respirația:

— Mă iertați dacă vă tulbur reveria, tovarășe director. Frumos parc aveți și meritele dumneavoastră sînt mari. Dar, mai lipsește ceva, ceva care i-ar da un farmec deosebit. Și acest ceva, iată-l aici. Peștișorul de aur. Sînt gata să vi-l dau...

Uluit, tovarășul Ilie Busuioc întinse mîna spre peștișorul de aur.

— Stai! Nu te grăbi. Vei avea peștișorul de aur, dar pun o condiție. O condiție care trebuie îndeplinită.

— Care?

— Să faceți pentru el un acvarium. Dar nu orice fel de acvarium. Unul mare, dichisit... Cînd va fi gata acvariumul să vii din nou aici...

Și cu aceste cuvinte zîna dispăru. Tovarășul Ilie Busuioc se frecă la ochi. N-ar fi putut jura că nu adormise și că totul nu fusese decît un vis. Dar, de ce să nu recunoască, ideea cu acvariumul era grozavă. Adică, de ce n-ar avea și parcul din Caracal un acvarium. Unul teribil, cu peștișori roșii și de ce nu cu un peștișor de aur? Doar nu s-a pomenit încă o zînă mincinoasă!

Gîndind la aceste lucruri, tovarășul Ilie Busuioc porni cu pași repezi spre oraș. La un moment dat, trecu prin fața ștrandului în care se găsea singurul bazin de înot din oraș. Bazin din beton (26x15), apă, dușuri, cabine etc. O clipită, prin mintea tovarășului Ilie Busuioc străfulgeră o ideie mare. Iată locul unde va ființa acvariumul peștișorului de aur din Caracal. In definitiv, ce ne trebuie aci bazin de înot? Cine vrea să înoate poate să se ducă la Olt sau la „Snagov" (un fel de ștrand construit cu un an în urmă în stufărișurile de la Frăsinet).

Frecîndu-și mîinile mulțumit, tovarășul director intră în biroul său și, om de acțiune, în cîteva minute își adună toate ajutoarele.

— Băieți — li se adresă dînsul direct — parcul nostru este sublim, dar îi lipsește ceva esențial: un acvarium. Un acvarium cu peștișori roșii, aurii... In cele mai mari parcuri din București, Budapesta, Praga și alte orașe din Europa sînt acvariumuri. De ce să n-avem și noi acvariumul nostru? Ba o să-l avem! V-o spun eu... Și dacă o spun eu este imposibil să nu-l avem. Il facem în bazinul de la fostul ștrand...

— Care „fostul", îndrăzni cineva. Știam că mai este și acum.

— Nu mai este de o jumătate de oră. L-am desființat eu... Acolo va fi acvariumul!

Băieții au pornit la executare. Vestea s-a răspîndit ca fulgerul în tot orașul. Membrii comisiei raionale de natație au rămas buimăciți de această „ideie" a directorului I.G.O. Calendarul competițional rămînea o hîrtie fără valoare. Și oricum, la Caracal sînt mulți sportivi care au cucerit titluri regionale, au fost finaliștii multor competiții de natație cu caracter regional. S-au gîndit ce să facă și pînă la urmă au hotărît s-o pornească, în corpore, la tovarășul Ilie Busuioc. Purtau în suflete un dram de speranțe. Poate-l vor convinge să renunțe la acvarium. Tovarășul Ilie Busuioc i-a primit, i-a ascultat și la sfîrșit i-a anunțat, zîmbind superior:

— Așa am hotărît, așa rămîne...

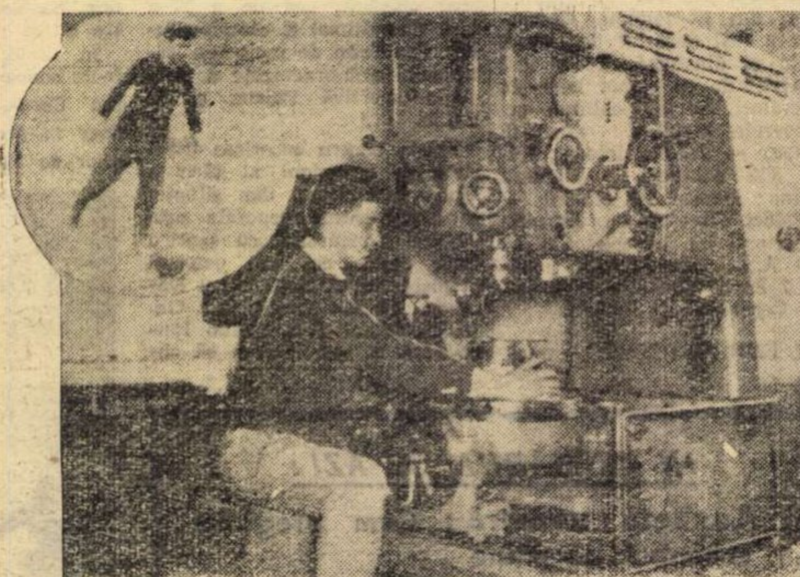
Și așa a rămas. Caracalul „avea absolută nevoie" de un acvarium.

V. STELIAN

(după o scrisoare primită de la un grup de sportivi din Caracal)

P.S. Poate că întîmplările povestite mai sus nu s-au petrecut întocmai. Dar, e greu de explicat altfel „edictul" pe care l-a dat tov. Ilie Busuioc, abuzînd de prerogativele funcției sale. Credem însă că o „zînă" adevărată și mai pămînteană va lua măsuri ca bazinul de înot din Caracal să rămînă înotătorilor, iar dorințele tov. Ilie Busuioc să-și afle altundeva locul împlinirilor.

V. S.

Un bun sculer universal

Ce înseamnează să fii sculer universal? Insemnează să știi să lucrezi la strung, la raboteză, la mașina de alezat etc. Se cer pricepere, nu glumă! Sportivii de la fabrica de rulmenți din Bîrlad au deci toate motivele să se mîndrească cu utemistul Nicolae Voican, jucător de fotbal în echipa de juniori a fabricii, considerat un bun sculer universal.

(Material trimis în cadrul concursului nostru „Pentru cea mai bună corespondență").

Text: ELIADE SOLOMON
Foto: GH. MOCANU